

**Nr 375.**

Av herrar **Ståhl** och **Wiklund** i Stockholm, *om viss ändring i 10 § alkoholistlagen.*

Enligt 10 § alkoholistlagen åligger det läkare, som i sin verksamhet erhållit kännedom om förhållande, som bör föranleda den kommunala nykterhetsnämndens ingripande, att därom ofördröjligen göra anmälan hos nämnden.

Denna bestämmelse har vid skilda tillfällen föranlett opposition från olika håll, då man ansett att den obligatoriska anmälningsplikten hindrat många vårdbehövande alkoholmissbrukare att söka erforderlig vård. Erfarenheten har också såsom av bl. a. 1946 års alkoholistvårdsutrednings utlåtande framgår visat, att läkarnas obligatoriska anmälningsplikt enligt alkoholistlagen i ringa utsträckning fullgöres.

Denna fråga har närmare behandlats i ovannämnda utredning, som i sitt betänkande med förslag till lag om nykterhetsvård m. m. (SOU 1948/23) föreslagit, att den nuvarande lagbestämmelsen ersättes med en fakultativ anmälningskyldighet. Den formulering, som de sakkunniga föreslå, har följande lydelse: »Läkare som i sin verksamhet erhåller kännedom om att någon missbrukar alkoholhaltiga drycker, skall därom giva anmälan till nykterhetsnämnden. Sådan skyldighet föreligger dock icke, då den, varom fråga är, genom läkarens försorg blir föremål för behandling, ägnad att undanröja skadeverkningarna av missbruket, eller läkaren eljest av särskilda skäl finner åtgärd av nykterhetsnämnd icke böra ifrågakomma.»

Sedan betänkandet avgavs har enligt fackmännen den medicinska behandlingen av alkoholism i hög grad utvecklats och nya terapeutiska metoder tillkommit bl. a. den s. k. abstinylbehandlingen. Dessa behandlingsformer, som öppnat nya möjligheter i kampen mot alkoholmissbruket, kräva en ökad medverkan från läkarkårens sida. Under sådana förhållanden är det att beklaga, att en kvarstående lagbestämmelse om den obligatoriska anmälningsplikten avhåller alkoholsjuka och deras anhöriga att söka läkarvård enligt moderna behandlingsmetoder av alkoholism.

Ett flertal läkare torde kunna vittna om riklig erfarenhet av den nuvarande lagstiftningens menliga verkningar. Då nu medicinska polikliniker för öppen vård av alkoholsjukdomar planeras på flera håll i landet anmäla sig med ökad styrka behovet av den lagändring, som föreslagits av alkoholistvårdssakkunniga. Det ligger i sakens natur, att denna lagändring kan

genomföras utan att man inväntar förverkligandet av övriga delar av de sakkunnigas förslag.

Under hänvisning till vad här anförts hemställles,

att riksdagen för sin del måtte besluta, att den nuvarande bestämmelsen i alkoholistlagen av den 12 juni 1931 § 10 i den mån paragrafen avser läkares anmälningsskyldighet måtte ersättas med av 1946 års alkoholistvårdssakkunniga föreslagna här ovan återgivna formulering.

Stockholm den 26 januari 1951.

*Manne Ståhl.*

*Daniel Wiklund*  
i Stockholm.